

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (septītā palāta)

2023. gada 8. jūnijs *

Apelācija – Dempings – Īstenošanas regula (ES) 2016/1328 – Konkrētu Ķīnas Tautas Republikas un Krievijas Federācijas izcelsmes auksti velmētu plakanu tērauda velmējumu imports – Galīgais antidempinga maksājums – Regula (EK) Nr. 1225/2009 – 18. panta 1. punkts – Nepieciešamā informācija – Neesamība – 9. panta 4. punkts – Mazākā maksājuma noteikums – Mērķa cena – Eiropas Savienības ražošanas nozares peļņas norma – Noteikšana – Visnesenākā reprezentatīvā gada izvēle – 2. panta 9. punkts – Eksporta cenas noteikšana – Savienības ražošanas nozarei radīts kaitējums – Piemērošana pēc analogijas – Samazinājuma starpības aprēķins – Pamatojums

Apvienotajās lietās C-747/21 P un C-748/21 P

par divām apelācijas sūdzībām atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, kas iesniegtas 2021. gada 3. decembrī,

PAO Severstal, Čerepoveca [*Cherepovets*] (Krievija) (C-747/21 P),

Novolipetsk Steel PJSC (NLMK), Ļipecka [*Lipetsk*] (Krievija) (C-748/21 P),

ko pārstāv *M. Krestyanova, avocate*, un *N. Tuominen, avocatė*,

apelācijas sūdzības iesniedzējas,

pārējās lietas dalībnieces:

Eiropas Komisija, ko sākotnēji pārstāvēja *K. Blanck* un *J.-F. Brakeland*, vēlāk – *J.-F. Brakeland*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

Eurofer, Association européenne de l'acier, ASBL, Luksemburga (Luksemburga),

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē,

TIESA (septītā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja L. Arasteja Saūna [*M. L. Arastey Sahún*], otrās palātas priekšsēdētāja A. Prehala [*A. Prechal*] (referente) un N. Vāls [*N. Wahl*], tiesnesis,

* Tiesvedības valoda – angļu.

ģenerālvokāts: N. Emiliu [*N. Emiliou*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2023. gada 12. janvāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar savām apelācijas sūdzībām *PAO Severstal* (C-747/21 P) un *Novolipetsk Steel PJSC (NLMK)* (C-748/21 P) lūdz atcelt attiecīgi Vispārējās tiesas 2021. gada 22. septembra spriedumu *Severstal/Komisija* (T-753/16, nav publicēts, turpmāk tekstā – “spriedums *Severstal/Komisija* (T-753/16)”, EU:T:2021:612) un 2021. gada 22. septembra spriedumu *NLMK/Komisija* (T-752/16, nav publicēts, turpmāk tekstā – “spriedums *NLMK/Komisija* (T-752/16)”, EU:T:2021:611) (turpmāk tekstā kopā – “pārsūdzētie spriedumi”), ar kuriem Vispārējā tiesa noraidīja attiecīgi *Severstal* un *NLMK* prasību atcelt Komisijas Īstenošanas regulu (ES) 2016/1328 (2016. gada 29. jūlijs), ar ko nosaka galīgo antidempinga maksājumu un galīgi iekasē pagaidu maksājumu, kas noteikts konkrētu Ķīnas Tautas Republikas un Krievijas Federācijas izcelsmes auksti velmētu plakanu tērauda velmējumu importam (OV 2016, L 210, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “strīdīgā regula”), ciktāl šī regula attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzējam.

Atbilstošās tiesību normas

- 2 Lai arī pirms strīdīgās regulas pieņemšanas dienas spēkā stājās Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/1036 (2016. gada 8. jūnijs) par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Savienības dalībvalstis (OV 2016, L 176, 21. lpp.), ar kuru atceļ un aizstāj Padomes Regulu (EK) Nr. 1225/2009 (2009. gada 30. novembris) par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV 2009, L 343, 51. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 37/2014 (2014. gada 15. janvāris), ar ko attiecībā uz konkrētu pasākumu pieņemšanas procedūrām groza konkrētas regulas saistībā ar kopējo tirdzniecības politiku (OV 2014, L 18, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – pamatregula”), dempinga un kaitējuma noteikšanai šajās apvienotajās lietās joprojām ir piemērojamas pamatregulā paredzētās materiālās tiesību normas, jo izmeklēšana attiecībā uz dempingu un kaitējumu, kas ir strīdīgās regulas pamatā, attiecas uz laikposmu no 2014. gada 1. aprīļa līdz 2015. gada 31. martam. Tomēr tā kā šīm tiesību normām ir tāds pats saturs kā atbilstošajām Regulas 2016/1036 tiesību normām, nav nozīmes tam, ka tiesvedībā, par ko ir iesniegtas šīs apelācijas sūdzības, ir piemērotas un izvirzītas iepriekš minētās regulas normas.
- 3 Pamatregulas 2. panta 9. punktā bija paredzēts:
“Gadījumos, kad eksporta cenas nav vai izrādās, ka tā nav ticama, jo eksportētājs un importētājs vai trešā persona ir savstarpēji saistīti vai ir vienojušies par kompensāciju mehānismu, eksporta cenu var noteikt, pamatojoties uz cenu, par kādu importētās preces pirmo reizi pārdod tālāk neatkarīgam pircējam, vai arī izmanto kādu citu pieņemamu pamatu, ja preces netiek pārdotas tālāk neatkarīgam pircējam vai tās tiek tālāk pārdotas tādā stāvoklī, kādā tika importētas.

Lai noteiktu drošu eksporta cenu, šādos gadījumos [Savienības] robežas līmenī tiek koriģētas visas izmaksas, ietverot maksājumus un nodokļus, kas rodas laikā starp importēšanu un tālāku pārdošanu, kā arī uzkrāto peļņu.

Koriģējamie izmaksu posteņi ietver visas tās izmaksas, kas parasti rodas importētājam, bet ko nomaksā kāda puse vai nu [Savienībā], vai ārpus tās, un kura ir saistīta ar importētāju vai eksportētāju vai kura ir vienojusies ar eksportētāju vai importētāju par kompensāciju mehānismu, ietverot parastās transporta, apdrošināšanas, kravas apstrādes, iekraušanas izmaksas un palīgizmaksas, muitas nodokļus, visus antidempinga maksājumus un citus nodokļus, kas jāmaksā importētājvalstī par preču importu vai pārdošanu, un saprātīgas pārdošanas, vispārējās un administratīvās izmaksas un peļņu.”

4 Šīs regulas 9. panta 4. punktā bija noteikts:

“Ja galīgi konstatētie fakti apliecina dempinga un tā radītā kaitējuma esību un saskaņā ar 21. pantu Savienības interesēs ir nepieciešams iejaukties, Komisija saskaņā ar 15. panta 3. punktā minēto pārbaudes procedūru nosaka galīgo antidempinga maksājumu. Ja spēkā ir pagaidu maksājumi, tad Komisija minēto procedūru sāk ne vēlāk kā vienu mēnesi pirms šādu maksājumu termiņa beigām. Antidempinga maksājuma apmērs nepārsniedz konstatēto dempinga starpību, bet tam vajadzētu būt mazākam par dempinga starpību, ja ar to pietiek, lai novērstu kaitējumu Savienības ražošanas nozarei.”

5 Minētās regulas 18. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Gadījumā, ja kāda no ieinteresētajām pusēm atsakās darīt pieejamu vai kā citādi nesniedz nepieciešamo informāciju šajā regulā paredzētajā termiņā vai arī ievērojami kavē izmeklēšanu, pamatojoties uz pieejamajiem faktiem, var izdarīt pagaidu vai galīgos konstatējumus, pozitīvus vai negatīvus. Ja atklājas, ka kāda no ieinteresētajām pusēm ir sniegusi nepatiesu vai maldinošu informāciju, minēto informāciju neņem vērā un izmanto pieejamos faktus. [..]”

Tiesvedības priekšvēsture

- 6 Tiesvedību priekšvēsturi, kā tā atspoguļota pārsūdzētajos spriedumos, šī sprieduma mērķiem var rezumēt šādi.
- 7 *Severstal* un *NLMK* ir saskaņā ar Krievijas tiesībām dibinātas sabiedrības, kuras darbojas tērauda izstrādājumu, it īpaši auksti velmētu plakanu tērauda velmējumu, ražošanas un izplatīšanas tirgū.
- 8 Pēc sūdzības saņemšanas no *Eurofer*, *Association européenne de l'acier*, *ASBL* (Eiropas Tērauda ražotāju apvienība) Komisija 2015. gada 14. maijā publicēja paziņojumu par antidempinga procedūras sākšanu attiecībā uz konkrētu Ķīnas Tautas Republikas un Krievijas Federācijas izcelsmes auksti velmētu plakanu tērauda velmējumu importu (OV 2015, C 161, 9. lpp.).
- 9 Dempinga un kaitējuma izmeklēšana attiecās uz laikposmu no 2014. gada 1. aprīļa līdz 2015. gada 31. martam. To tendenču izvērtējums, kuras bija būtiskas kaitējuma novērtēšanai, aptvēra laikposmu no 2011. gada 1. janvāra līdz 2015. gada 31. martam (turpmāk tekstā – “attiecīgais laikposms”).
- 10 Pēc tam, kad *Severstal* un *NLMK* bija sniegušas atbildes uz antidempinga anketu un pēc Komisijas pārbaudes apmeklējumiem uz vietas šo uzņēmumu un ar tiem saistīto tirgotāju telpās, Komisija ar 2015. gada 30. oktobra vēstulēm informēja šos uzņēmumus par tās nodomu piemērot

pamatregulas 18. pantu, jo minētie uzņēmumi šajās atbildēs nebija snieguši nepieciešamo informāciju noteiktajā termiņā un, pārbaudes apmeklējuma sākumā neiesniedzami pieprasītos dokumentus, esot kavējuši pienācīgu izmeklēšanas norisi.

- 11 *Severstal* un *NLMK* ar atsevišķām 2015. gada 13. novembra vēstulēm iebilda pret šī panta piemērošanu un izteica vēlmi turpināt sadarbības.
- 12 2016. gada 29. jūlijā Komisija pieņēma strīdīgo regulu, kuras 1. pantā, pirmkārt, ir paredzēts, ka Ķīnas Tautas Republikas un Krievijas Federācijas izcelsmes auksti velmētu (presētu aukstā stāvoklī) plakanu dzelzs vai nelegēta tērauda vai citāda legēta tērauda, izņemot nerūsējošā tērauda, jebkāda platuma, neplaķētu, bez galvaniska vai cita pārklājuma un pēc aukstās velmēšanas tālāk neapstrādātu (presētu aukstā stāvoklī) velmējumu importam, kurus pašlaik klasificē ar noteiktiem KN kodiem (turpmāk tekstā – “attiecīgais ražojums”) tiek noteikts galīgais antidempinga maksājums, un, otrkārt, ka šī maksājuma likme *Severstal* importam ir noteikta 34 % un *NLMK* importam – 36,1 % apmērā.

Tiesvedības Vispārējā tiesā un pārsūdzētie spriedumi

- 13 Ar prasības pieteikumiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2016. gada 28. oktobrī, *Severstal* un *NLMK* lūdza atcelt strīdīgo regulu.
- 14 Ar diviem 2017. gada 31. maija rīkojumiem, otrās palātas priekšsēdētājs atļāva *Eurofer* iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam gan *Severstal*, gan *NLMK* ierosinātajā tiesvedībā.
- 15 Lai pamatotu prasības *Severstal* un *NLMK* izvirzīja attiecīgi sešus un piecus pamatus. Šajās apelācijas sūdzībās nozīme ir tikai Vispārējās tiesas vērtējumiem par pirmo un sesto pamatu, ko *Severstal* izvirzīja lietā, kurā taisīts spriedums *Severstal*/Komisija (T-753/16), kā arī par otro un piekto pamatu, ko *NLMK* izvirzīja lietā, kurā taisīts spriedums *NLMK*/Komisija (T-752/16).
- 16 Ar pirmo un otro pamatu *Severstal* un *NLMK* būtībā pārmet Komisijai, ka tā esot pārkāpusi Pamatregulas 18. pantu, Līguma par 1994. gada Vispārējās vienošanās par tarifiem un tirdzniecību VI panta īstenošanu (*GATT*) (OV 1994, L 336, 103. lpp.) 6.8. pantu, šī līguma II pielikumu un samērīguma principu, kā arī, uzskatīdama, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas nesadarbojās pilnībā, esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, jo pieejamā informācija bija jāņem vērā. Vispārējā tiesa ar pārsūdzētajiem spriedumiem noraidīja šos pamatus, būtībā apstiprinot, ka nedz *Severstal*, nedz *NLMK* nebija iesniegušas visu ticamo un Komisijas izmeklēšanai nepieciešamo informāciju, tāpēc minētā iestāde, nepieļaujot kļūdu, varēja piemērot Pamatregulas 18. pantu.
- 17 Ar šī sprieduma 15. punktā minēto sesto un piekto pamatu *Severstal* un *NLMK* būtībā pārmet Komisijai, ka tā esot pārkāpusi pamatregulas 2. panta 9. punktu un 9. panta 4. punktu, kā arī, nosakot kaitējuma novēršanas līmeni, esot pieļāvusi acīmredzamas kļūdas vērtējumā. Tās it īpaši norāda, ka Komisija esot noteikusi nesamērīgu un pārmērīgu Savienības ražošanas nozares peļņas normu un ka tā, lai aprēķinātu kaitējuma starpību, pēc analogijas piemērodama pamatregulas 2. panta 9. punktu, esot pieļāvusi kļūdu. Vispārējā tiesa pārsūdzētajos spriedumos noraidīja šos pamatus, uzskatot, ka Komisija kaitējuma novēršanas līmeni bija noteikusi, nepieļaujot kļūdu.

Lietas dalībnieku prasījumi un tiesvedība Tiesā

- 18 Apelācijas sūdzībā lietā C-747/21 P *Severstal* lūdz Tiesu:
- atcelt spriedumu *Severstal*/Komisija (T-753/16);
 - pieņemt galīgo nolēmumu lietā, ja to pieļauj tiesvedības stadija;
 - pakārtoti – nodot lietu atkārtotai izskatīšanai Vispārējā tiesā;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus tiesvedībā Tiesā, kā arī Vispārējā tiesā.
- 19 *NLMK* ar savu apelācijas sūdzību lietā C-748/21 P lūdz Tiesu:
- atcelt spriedumu *NLMK*/Komisija (T-752/16);
 - pieņemt galīgo nolēmumu lietā, ja to pieļauj tiesvedības stadija;
 - pakārtoti – nodot lietu atkārtotai izskatīšanai Vispārējā tiesā;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus tiesvedībā Tiesā, kā arī Vispārējā tiesā.
- 20 Komisija lūdz Tiesu noraidīt abas apelācijas sūdzības kā nepamatotas un piespriest *Severstal* un *NLMK* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 21 2022. gada 21. septembrī Tiesas priekšsēdētājs lūdza lietas dalībniekus paust nostāju par iespējamo lietas C-747/21 P un lietas C-748/21 P apvienošanu tiesvedības turpināšanai un sprieduma taisīšanai.
- 22 Ar 2022. gada 22. septembra vēstulēm Komisija informēja Tiesu, ka tā neiebilst šo lietu apvienošanai. 2022. gada 28. septembra vēstulē *Severstal* norādīja Tiesai, ka tā piekrīt minētajai apvienošanai. Ar šī paša datuma vēstuli *NLMK* iebilda pret minēto apvienošanu tiesvedības nolūkos, nesniedzot pamatojumu šajā ziņā.
- 23 Ar Tiesas 2022. gada 18. oktobra lēmumu, kas pieņemts atbilstoši Tiesas Reglamenta 54. pantam, lietas C-747/21 P un C-748/21 P tika apvienotas tiesvedības turpināšanai un sprieduma taisīšanai.
- 24 2022. gada 24. oktobra vēstulē lietas dalībnieki tika aicināti atbildēt uz noteiktiem Tiesas jautājumiem procesa organizatorisko pasākumu ietvaros. Komisija atbildēja uz šiem jautājumiem 2022. gada 24. novembrī. *Severstal* un *NLMK* uz tiem atbildēja 2022. gada 1. decembrī.

Par apelācijas sūdzībām

- 25 Savās apelācijas sūdzībās *Severstal* un *NLMK* izvirza trīs pamatus, no kuriem pirmais būtībā attiecas uz tiesību kļūdām, interpretējot pamatregulas 18. panta 1. punktu, pierādījumu sagrozišanu un nepareizu faktu konstatējumu, otrais – uz tiesību kļūdām, piemērojot un interpretējot šīs regulas 9. panta 4. punktu, un trešais – uz tiesību kļūdām, piemērojot un interpretējot minētās regulas 2. panta 9. punktu.

- 26 Tā kā minētie *Severstal* un *NLMK* izvirzītie pamati lielā mērā pārklājas, tie tiks aplūkoti kopā.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībniekus argumenti

- 27 Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa, lai izvērtētu, kā Komisija pamatregulas 18. panta 1. punktu ir piemērojusi strīdīgajā regulā, esot kļūdaini interpretējusi šo tiesību normu, vispirms nelemjot par to, vai attiecīgais ražojums bija galaprodukts vai nepabeigts produkts. Pamatregulas 18. panta 1. punkta piemērošanas pārbaudes kritēriji esot atkarīgi no atbildes uz šo jautājumu. Turklāt Vispārējā tiesa neesot pamatojusi savu izvēli kvalificēt attiecīgos izstrādājumus par nepabeigtiem produktiem un esot kļūdaini attiecinājusi savu pārbaudi tikai uz Komisijas veikto izmeklēšanu. Šādu iemeslu dēļ *Severstal* un *NLMK* apstrīd attiecīgi sprieduma *Severstal*/Komisija (T-753/16) 32., 56., 58. un 68. punktu, kā arī sprieduma *NLMK*/Komisija (T-752/16) 33., 50., 56., 79., 80. un 163. punktu.
- 28 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā esot sagrozījusi pierādījumus un izdarījusi būtībā nepareizus faktu konstatējumus.
- 29 It īpaši *Severstal* apstrīd sprieduma *Severstal*/Komisija T-753/16) 70., 72., 80., 81., 83., 84., 90.–94., 97. un 102. punktu, izvirzot šādus argumentus:
- minētā sprieduma 70. un 81. punktā izdarītais vērtējums, ka Komisija nevarēja pārbaudīt, vai izejvielu iegādes kopējās izmaksas bija precīzi atspoguļotas *Severstal* kontos, esot būtībā nepareizs, ņemot vērā *Severstal* atbildes uz antidempinga anketas F-14b pielikuma saturu un pārbaudes dokumentu Nr. 11;
 - minētā sprieduma 72. punktā izdarītais vērtējums, ka *Severstal* minētās atbildes F-14 A pielikumā savas ražošanas izmaksas nav deklarējis atbilstoši izmaksu klasifikācijai dažādos ražojumu kontroles numuros (turpmāk tekstā – “RKN”), ko izveidojusi Komisija, esot būtībā nepareizs, jo šajā punktā ir norādīts, ka *Severstal* pārbaudēs uz vietas bija apliecinājusi, ka tās veiktā klasifikācija ir pietuvināta Komisijas prasītajai RKN struktūrai;
 - šī paša sprieduma 80. un 89. punktā izdarītais vērtējums, ka *Severstal* neesot pierādījusi, ka tās rīcībā nav bijis nepieciešamo datu, esot kļūdaini, jo *Severstal* apliecināja, ka izejvielu izmaksu “piešķiršana” attiecīgajam produktam nenotika, izmantojot datorizēto grāmatvedības sistēmu *SAP ERP* (turpmāk tekstā – “datorizētā sistēma”), bet gan, ka tās attiecībā uz katru individuālo ražošanas kodu tika “apkopotas” katrā ražošanas posmā;
 - sprieduma *Severstal*/Komisija (T-753/16) 90.–93. punktā izdarītais vērtējums, ka *Severstal* bija izstrādājusi divus dažādus izejvielu izmaksu sadales principus, esot būtībā nepareizs, ņemot vērā tās atbildi uz Komisijas 2015. gada 10. septembra vēstuli, kurā *Severstal* tika aicināta novērst dažus trūkumus, un dokumentu Nr. 16, ko *Severstal* uzrādīja pārbaudes uz vietas laikā.
- 30 *NLMK* apstrīd sprieduma *NLMK*/Komisija (T-752/16) 54.–57., 68., 77.–79. punktu, jo Vispārējā tiesa esot sagrozījusi pierādījumus vai izdarījusi būtībā nepareizus faktu konstatējumus attiecībā uz dokumentiem Nr. 23, 25, 28 un 34.

- 31 *NLMK* it īpaši apgalvo, ka Vispārējās tiesas vērtējumi minētā sprieduma 55., 68. un 123. punktā sagrozot dokumentā Nr. 34 minētos faktus. Tādējādi pretēji tam, kas izriet no minētajiem punktiem, šim dokumentam esot tāds pats saturs kā dokumentam Nr. 23, kurš tika saņemts un pārbaudīts apmeklējuma uz vietas laikā un kurā esot norādīti nosūtīto nepabeigto ražojumu daudzumi, kā arī kopējās izmaksas. Tāpēc Vispārējā tiesa šajā ziņā neesot varējusi uzskatīt, ka dokumentā Nr. 34 ir bijusi jauna informācija, nedz arī to, ka tā tikusi iesniegta novēloti. Turklāt Komisija minēto dokumentu Nr. 34 esot izmantojusi vienīgi, lai noteiktu daudzumus un kopējās summas, bet nevis tādiem mērķiem, kādiem tas tika prasīts, proti, lai sadalītu informāciju pēc kodiem. Minētās izmantošanas rezultātā Komisija esot pieļāvusi kļūdu vērtējumā attiecībā uz aprēķinu pietuvināšanu un izdarījusi absurdu secinājumu, ka *NLMK* esot pārdevusi vairāk nekā saražojusi.
- 32 *NLMK* apstrīd arī minētā sprieduma 81. un 116. punktu, jo pretēji Vispārējās tiesas vērtējumam šajos punktos, tā bija iesniegusi atbilstošu, pilnīgu un pārbaudāmu informāciju. *NLMK* ieskatā dokumentos Nr. 23 un Nr. 34 sniegtās informācijas izvērtēšana ļaujot konstatēt, ka tās veikto saskaņošanu apliecina pierādījumi, kas izriet no datorizētās sistēmas, kura tika kontrolēta pārbaudēs uz vietas, ka paskaidrojumi bija loģiski un nebija pretrunīgi un ka tie vienkārši atspoguļo integrētas tērauda ražošanas rūpnīcas sarežģīto grāmatvedības struktūru. Komisija neesot sapratusi, ka papildu izmaksu atskaitīšana bez daudzumiem (kas jau bija atskaitīti iepriekš) bija nepieciešama, lai atkārtoti izmantojamo atkritumu, piemēram, metāllūžņu, ražošanas izmaksas pielāgotu to tirgus cenai, par kādu šie metāllūžņi tiek nodoti ražošanā. Šādas neizpratnes rezultātā esot izdarīts kļūdainais secinājums, ka, pirmkārt, *NLMK* bija pārdevusi vairāk nekā saražojusi un, otrkārt, ka visi dati bija neuzticami.
- 33 Komisija uzskata, ka abu apelācijas sūdzību iesniedzēju izvirzītais pirmais pamats neesot pieņemams, jo tā mērķis ir panākt, lai Tiesa pārskatītu faktus, un ka pārējā daļā tas neesot pamatots.

Tiesas vērtējums

- 34 Pirmkārt, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot kļūdaini interpretējusi pamatregulas 18. panta 1. punktu, jo pirms izvērtēt Komisijas veikto šīs tiesību normas piemērošanu strīdīgajā regulā Vispārējā tiesa nedz izvērtēja, nedz pamatoja attiecīgā ražojuma kvalificēšanu par galaproduktu vai nepabeigtu produktu; lai gan šajā tiesību normā minētās nepieciešamās informācijas pārbaudes kritēriji atšķiras atkarībā no šīs kvalifikācijas, ir jānoraida Komisijas iebildes attiecībā uz šī iebilduma pieņemamību. Pretēji tam, ko norāda Komisija, minētajā iebilduma ir izvirzīts tiesību nevis faktu jautājums, jo tas attiecas uz pamatregulas 18. panta 1. punkta piemērošanas kritērijiem.
- 35 Attiecībā uz šī paša iebilduma pamatotību, ir jāatgādina, ka šajā tiesību normā Komisijai ir piešķirta iespēja, pamatojoties uz pieejamo informāciju, izdarīt konstatējumus dumpinga un kaitējuma jomā, ja ieinteresēta puse nesadarbojas antidumpinga izmeklēšanā, atsakās darīt pieejamu vajadzīgo informāciju vai kā citādi nesniedz nepieciešamo informāciju šajā regulā paredzētajā termiņā, vai arī ievērojami kavē izmeklēšanu.
- 36 No Tiesas judikatūras izriet, ka šajā tiesību normā minētais jēdziens “nepieciešamā informācija” atbilst informācijai, kura ir ieinteresēto pušu rīcībā un kura ļauj Komisijai novest līdz galam antidumpinga izmeklēšanu, izdarot pagaidu vai galīgos konstatējumus – pozitīvus vai negatīvus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 14. decembris, *EBMA/Giant (China)*, C-61/16 P, EU:C:2017:968, 47.–49. un 57. punkts).

- 37 Turklāt Tiesa ir precizējusi, ka vērtējums, kas ļauj noteikt, vai noteikts informācijas elements ir vai nav “nepieciešamā informācija” pamatregulas 18. panta 1. punkta izpratnē, ir jāveic, ņemot vērā katras izmeklēšanas īpašos apstākļus, nevis abstrakti (spriedums, 2017. gada 14. decembris, *EBMA/Giant (China)*, C-61/16 P, EU:C:2017:968, 49. punkts).
- 38 No tā izriet, ka šis vērtējums ir jāveic katrā gadījumā atsevišķi, ņemot vērā to, ka šādai informācijai ir jāļauj Komisijai novest līdz galam antidempinga izmeklēšanu.
- 39 Atbilstošais kritērijs, lai izvērtētu, vai ieinteresēto pušu rīcībā esošā informācija ir nepieciešama pamatregulas 18. panta 1. punkta izpratnē, ir tāds pats, lai kādi arī būtu katras izmeklēšanas īpašie apstākļi. Katrā ziņā ir jānosaka, vai šī informācija ļauj Komisijai izdarīt konstatējumus, kādi ir vajadzīgi attiecīgajā antidempinga izmeklēšanā. Tātad tas, vai attiecīgais ražojums ir galaprodukts vai nepabeigts produkts, nevar ietekmēt šīs tiesību normas piemērošanas novērtēšanas kritēriju.
- 40 Turklāt, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzējas norāda, ka Vispārējā tiesa nav izpildījusi tās pienākumu sniegt pamatojumu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru sprieduma pamatojumā skaidri un nepārprotami ir jābūt norādītai Vispārējās tiesas argumentācijai, lai ieinteresētajām personām ļautu uzzināt pieņemtā nolēmuma pamatojumu un Tiesai veikt savu pārbaudi (spriedums, 2018. gada 13. decembris, *Eiropas Savienība/Kendrion*, C-150/17 P, EU:C:2018:1014, 80. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 41 Pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzējas, no sprieduma *Severstal*/Komisija (T-753/16) 46.–102. punkta un sprieduma *NLMK*/Komisija (T-752/16) 38.–91. punkta interpretācijas izriet, ka Vispārējā tiesa ir sniegusi pietiekamu pamatojumu, kādēļ tā ir uzskatījusi: tas, ka Komisija ir piemērojusi pamatregulas 18. panta 1. punktu *Severstal* un *NLMK* procedūrā, kuras rezultātā tika pieņemta strīdīgā regula, ir atbalstāms. Šis apgalvojums ļauj apelācijas sūdzības iesniedzējām uzzināt Vispārējās tiesas nolēmuma pamatojumu un Tiesai veikt savu pārbaudi.
- 42 Tāpēc kā nepamatots ir jānoraida apelācijas sūdzības iesniedzēju iebildums, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini interpretējusi pamatregulas 18. panta 1. punktu, jo tā nav nedz izvērtējusi, nedz pamatojusi attiecīgā ražojuma kvalificēšanu par nepabeigtu produktu, pirms tā izvērtēja Komisijas veikto minētās tiesību normas piemērošanu apelācijas sūdzības iesniedzējām strīdīgajā regulā.
- 43 Otrkārt, ciktāl *Severstal* atsaucas uz Komisijas rīcības brīvības pārbaudi tiesā un uzskata, ka Vispārējā tiesa šajā gadījumā nav pareizi interpretējusi un piemērojusi pamatregulas 18. panta 1. punktu, pārmērīgi samazinot savas pārbaudes attiecībā uz Komisijas veikto izmeklēšanu tvērumu, ir jākonstatē, ka *Severstal* nav pietiekami atspoguļojusi apgalvoto tiesību kļūdu, ko esot pieļāvusi Vispārējā tiesa. Līdz ar to šis arguments ir jānoraida kā nepieņemams.
- 44 Treškārt, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot sagrozījusi dažus pierādījumus un izdarījusi būtībā nepareizus faktu konstatējumus, ir jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 256. panta 1. punktu un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmo daļu, apelācijas sūdzību var iesniegt tikai par tiesību jautājumiem.
- 45 Izskatot apelācijas sūdzību, Tiesas kompetencē nav ne konstatēt faktus, ne principā pārbaudīt pierādījumus, ko Vispārējā tiesa ir pieņēmusi šo faktu atbalstam. Ja šie pierādījumi ir tiesiski iegūti un ir ievēroti vispārējie tiesību principi un procesuālās normas, kas piemērojamas attiecībā

uz pierādīšanas pienākumu un pierādījumu iegūšanu, vienīgi Vispārējai tiesai ir jāvērtē, kāda nozīme piešķirama tai iesniegtajiem pierādījumiem (spriedums, 2017. gada 11. maijs, *Dyson* /Komisija, C-44/16 P, EU:C:2017:357, 30. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 46 Vispārējai tiesai ir šāda ekskluzīva kompetence, izņemot, ja tās izdarītie faktu konstatējumi ir būtībā nepareizi un ja ir sagrozīti tajā iesniegtie pierādījumi. Apelācijas tiesvedībā Tiesas pārbaudes pilnvarās attiecībā uz faktu konstatējumiem ietilpst tas, vai no lietas materiāliem izrietošie konstatējumi nav nepareizi, un attiecībā uz faktu vērtējumu – tas, vai Vispārējā tiesa nav sagrozījusi pierādījumus (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2004. gada 6. janvāris, *BAI* un Komisija/*Bayer*, C-2/01 P un C-3/01 P, EU:C:2004:2, 47. punkts, kā arī 2017. gada 11. maijs, *Dyson* /Komisija, C-44/16 P, EU:C:2017:357, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 47 Vēl jāatgādina – ja apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi pierādījumus, tad, piemērojot LESD 256. pantu, Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmo daļu un Tiesas Reglamenta 168. panta 1. punkta d) apakšpunktu, apelācijas sūdzības iesniedzējam ir konkrēti jānorāda, kurus pierādījumus tā ir sagrozījusi, un jānorāda kļūdas vērtējumā, kuru dēļ, viņaprāt, Vispārējā tiesa šo sagrozīšanu ir izdarījusi. Turklāt, no pastāvīgās judikatūras izriet – šai sagrozīšanai acīmredzami ir jāizriet no lietas materiāliem un nav nepieciešams no jauna izvērtēt faktus un pierādījumus (spriedums, 2022. gada 10. novembris, Komisija/*Valencia Club de Fútbol*, C-211/20 P, EU:C:2022:862, 55. punkts un tajā minētā judikatūra). Tāpat ir attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvotajiem būtība nepareiziem faktu konstatējumiem.
- 48 Lietā C-747/21 P *Severstal* apgalvo, pirmkārt, ka Vispārējā tiesa sprieduma *Severstal*/Komisija (T-753/16) 70. un 81. punktā esot izdarījusi būtībā nepareizu faktu konstatējumu, norādot, ka Komisija nevarēja pārbaudīt, vai izejvielu iegādes kopējās izmaksas bija pareizi atspoguļotas tās kontos un vai tās faktiski bija iekļautas attiecīgā izstrādājuma ražošanas izmaksās, jo *Severstal* atbildēs antidempinga anketas F-14b pielikumā “Sākotnējo izmaksu lapa” un dokumentā Nr. 11, uz kuru atsauce izdarīta Komisijas dokumentu sarakstā ar nosaukuma “Standarta izmaksu saskaņošana ar datorizēto sistēmu”, bija uzrādīta šo izejmateriālu kopējā cena.
- 49 Šajā ziņā jānorāda, ka no sprieduma *Severstal*/Komisija (T-753/16) 70. un 81. punkta izriet, ka Vispārējās tiesas vērtējums balstās uz apstākli, ka nav strīda par to, ka deklarētajās izmaksās bija ietvertas tikai izmaksas attiecībā uz konkrēta ražojuma “pārdošanu”, bet nevis arī to ražojumu izmaksas, kas paredzēti pašu vajadzībām. No minētā F-14b pielikuma acīmredzami neizriet, ka pašu vajadzībām paredzēto ražojumu izmaksas bija iekļautas un ka tāpēc tās bija iespējams pārbaudīt. Dokumentu Nr. 11, uz kuru it kā ir atsauce Komisijas dokumentu sarakstā ar nosaukuma “Standarta izmaksu saskaņošana ar datorizēto sistēmu”, *Severstal* nav nedz iesniegusi, nedz arī veikusi jebkādas precizējumus par šo sarakstu. Turklāt šis dokuments nav minēts lietas dalībnieku lietā T-753/16 procesuālo rakstu pielikumu aprakstā. Tāpēc *Severstal* nav pierādījusi, ka bija acīmredzams, ka šajā dokumentā ietvertajās izmaksās ietilpa arī pašu vajadzībām paredzēto ražojumu izmaksas.
- 50 Otrkārt, ciktāl *Severstal* norāda, ka Vispārējās tiesas konstatējums sprieduma *Severstal*/Komisija (T-753/16) 72. punktā – saskaņā ar kuru *Severstal* savas ražošanas izmaksas atbildēs uz antidempinga anketas F-14 A pielikumā nav deklarējusi atbilstoši izmaksu klasifikācijai dažādos Komisijas ieviestajos RKN – ir būtībā nepareizs, jo Vispārējā tiesa šajā punktā atzina, ka pārbaudes uz vietas laikā *Severstal* bija apliecinājusi, ka tās veiktā klasifikācija ir saskaņota ar Komisijas prasīto RKN struktūru, ir jānorāda, ka *Severstal* uz minēto sprieduma punktu atsaucas nepilnīgi. Iepriekš minētajā sprieduma punktā ir norādīts, ka šī apmeklējuma laikā sniegtā

informācija “kā arī apelācijas sūdzības iesniedzēja to apstiprināja tiesas sēdes laikā, attiecās tikai uz “pārdoto” izstrādājumu ražošanas izmaksām, izņemot to izstrādājumu ražošanas izmaksas, kas tiek pārveidoti pašā uzņēmumā”. No tā izriet, ka *Severstal* faktiski nav deklarējusi visas savas ražošanas izmaksas atbilstoši izmaksu klasifikācijai dažādos Komisijas ieviestajos RKN un ka tā nav pierādījusi, ka sprieduma *Severstal*/Komisija (T-753/16) 72. punktā ietvertie konstatējumi ir būtībā nepareizi.

- 51 Treškārt, ciktāl *Severstal* minētā sprieduma 80. un 89. punktā apstrīd vērtējumu, ka Vispārējā tiesa neesot pierādījusi, ka tās rīcībā nebija nepieciešamās informācijas, šāda apstrīdēšana ir jānoraida, jo *Severstal* nav pietiekami atspoguļojusi aplūkotās būtiskās neprecizitātes vai pierādījumus, ko Vispārējā tiesa šajā ziņā esot sagrozījusi.
- 52 Ceturtkārt, ciktāl *Severstal* apstrīd minētā sprieduma 90.–93. punktā izdarītos vērtējumus, pamatojoties uz to, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini nospriedusi, ka *Severstal* bija izstrādājusi divus dažādus sadales kritērijus attiecībā uz izejvielu izmaksām un ka tā esot prettiesiski apstiprinājusi konkrētā izstrādājuma ražošanas izmaksu pielāgojumus, ir jākonstatē, ka *Severstal* faktiski lūdz veikt jaunu faktū un pierādījumu vērtējumu, pietiekami precīzi nenorādot Vispārējai tiesai pārņemtas būtiskās neprecizitātes vai veikto sagrozīšanu, kā arī nepierādot tādas kļūdas analīzē, kuru dēļ – *Severstal* ieskatā – Vispārējā tiesa esot pieļāvusi šo sagrozīšanu. Tāpēc šāda apstrīdēšana nav pieņemama.
- 53 Visbeidzot piektkārt, ciktāl *Severstal* apstrīd minētā sprieduma 94., 97. un 102. punktu, ir jākonstatē, ka tā nav minējusi iemeslus, kuru dēļ šajā punktā ietvertie vērtējumi ir juridiski kļūdaini, tāpēc šāda apstrīdēšana arī nav pieņemama.
- 54 Lietā C-748/21 P *NLMK* uzskata, ka Vispārējā tiesa sprieduma *NLMK*/Komisija (T-752/16) 55., 68. un 123. punktā esot sagrozījusi pierādījumus, būtībā uzskatot, ka *NLMK* nebija iesniegusi informāciju par konkrēta ražojuma galaprodukta un nepabeigtā produkta daudzumiem un ražošanas kopējām izmaksām, lai gan šī informācija bija ietverta dokumentā Nr. 23 un Nr. 34, kuri Komisijai tika iesniegti pārbaudes uz vietas laikā.
- 55 Šajā ziņā jānorāda – kā arī izriet no sprieduma *NLMK*/Komisija (T-752/16) 54. punkta –, ka *NLMK* nav apstrīdējusi, ka tā savā atbildē uz antidempinga anketu nebija deklarējusi visu konkrētā izstrādājuma ražošanas apjomu. Kā norāda Komisija, un tas nav apstrīdēts, tā pie šāda konstatējuma nonāca pēc tam, kad pārbaudes uz vietas apmeklējuma laikā tika iesniegts dokuments Nr. 23, lai pārbaudītu izmaksu atskaitījumu attiecībā uz izmaiņām nepabeigto ražojumu krājumos, kas – kā izrādījās – attiecas uz nepabeigtiem produktiem, kuru apjoms nebija ietverts šajā atbildē. Pēc šīs konstatēšanas, Komisija lūdza *NLMK* iesniegt tai informāciju par izmaksām saistībā ar katru tāda nepabeigta produkta veidu, par ko tiek veikta izmeklēšana. Atbildot uz šo lūgumu, *NLMK* šī apmeklējuma beigās iesniedza dokumentu Nr. 34. Dokumentu Nr. 23 un Nr. 34 saturs daļēji pārklājas, ciktāl tajos abos ir ietverta informācija gan par attiecīgā gatavā ražojuma un nepabeigta produkta daudzumiem un kopējām ražošanas izmaksām. Taču tie atšķiras, ciktāl dokumentā Nr. 34 ir ietverta arī informācija par izmaksām un daudzumiem atkarībā no nepabeigta produkta veida.
- 56 Tomēr Vispārējā tiesa nav sagrozījusi šo dokumentu saturu, nosprieždama, pirmkārt, sprieduma *NLMK*/Komisija (T-752/16) 68. punktā, ka dokuments Nr. 34 tika iesniegts novēloti, ka to nevarēja pārbaudīt pēc apmeklējuma uz vietas un ka tajā nebija vienkāršs dokumentā Nr. 23 ietvertās informācijas sadalījums pēc ražošanas kodiem, bet gan tas tika iesniegts atšķirīgā kontekstā, lai saskaņotu izmaksu atskaitījumus saistībā ar tādām izmaiņām krājumos, kuras izriet

no ražošanas procesā esošiem ražojumiem un uz kurām *NLMK* norādījis savā atbildē uz antidempinga anketu; otrkārt, minētā sprieduma 55. punktā konstatējama, ka ar dokumentā Nr. 34 ietverto informāciju nevarēja izlabot *NLMK* pieļautos trūkumus, proti, to, ka tā nebija norādījusi visa attiecīgā ražojuma kopējo ražošanas apjomu un jaudu, bet ka šī informācija ļāva Komisijai konstatēt nesaskaņas *NLMK* norādītajos ražošanas datos, jo tā pierādīja, ka *NLMK* bija uzrādījusi globāli lielākus pārdošanas daudzumus nekā faktiski bija iespējams, ņemot vērā izmaiņas krājumos, pārpalikumus un atkritumus, kādus tā bija norādījusi; kā arī treškārt, minētā sprieduma 123. punktā konstatējama, ka *NLMK* savus argumentus, saskaņā ar kuriem tās dati par pārdotajiem daudzumiem esot bijuši jāņem vērā, nav varējusi pamatot nedz ar minētajā atbildē ietverto informāciju, nedz ar to, kas ietverta uz vietas saņemtajos dokumentos.

- 57 Šāds Vispārējās tiesas vērtējums attiecas uz dokumentu Nr. 23 un Nr. 34 pierādījuma vērtību, ņemot vērā pārbaudi, ko Komisija veica attiecībā uz tajos ietvertajiem datiem, pēc tam, kad šie dokumenti tika iesniegti administratīvajā procesā, kura rezultātā tika pieņemta strīdīgā regula. Šie vērtējumi ir vērtējumi par faktiem, kuri, ja vien tie nav tikuši sagrozīti, apelācijas tiesvedībā neietilpst Tiesas pārbaudē.
- 58 Līdzīgi *NLMK* kļūdaini apgalvo, ka Vispārējā tiesa sprieduma *NLMK/Komisija* (T-752/16) 81. un 116. punktā esot sagrozījusi informāciju, ko tā iesniedza saistībā ar atkritumu un pārpalikumu dubultu atskaitīšanu, uzskatīdama, ka šī informācija nebija ticama. Ar šiem argumentiem *NLMK* tikai apšaubā Vispārējās tiesas veikto faktu vērtējumu un nepierāda nedz to, ka būtu notikusi jebkāda sagrozīšana, nedz arī to, ka pastāvētu būtībā nepareizi faktu konstatējumi.
- 59 Visbeidzot, ciktāl *NLMK* savu iebildumu atbalstam atsaucas uz dokumentiem Nr. 25 un Nr. 28, ir jākonstatē, ka tā nepaskaidro, kādu iemeslu dēļ šie dokumenti būtu sagrozīti.
- 60 Ņemot vērā iepriekš minēto, apelācijas sūdzības iesniedzēju iebildumi par to, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi pierādījumus un ka tās faktu konstatējumi ir būtībā nepareizi, ir jānoraida.
- 61 Tāpēc abu apelācijas sūdzību iesniedzēju pirmais pamats ir jānoraida.

Par abu apelācijas sūdzību iesniedzēju otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 62 *Severstal* un *NLMK* apgalvo, ka Vispārējā tiesa attiecīgi sprieduma *Severstal/Komisija* (T-753/16) 243.–257. punktā un sprieduma *NLMK/Komisija* (T-752/16) 209.–223. punktā esot pieļāvusi kļūdas, kad tā interpretēja un pārbaudīja Komisijas veikto pamatregulas 9. panta 4. punkta piemērošanu, kā arī neatbildēja uz to argumentiem. Turklāt tās uzskata, ka Vispārējā tiesa neesot izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, ņemot vērā argumentus, ko tās šajā ziņā bija iesniegušas.
- 63 It īpaši apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir apstiprinājusi, ka Komisija, ņemot vērā pasaules finanšu krīzi, 2008. gadu varēja uzskatīt par visnesenāko reprezentatīvo gadu, lai noteiktu Savienības mērķa peļņas normu minētā 9. panta 4. punkta piemērošanas nolūkos, lai gan šis gads neietilpa aplūkotajā laikposmā. Šajā gadījumā minētais gads esot pārāk attālināts, lai to varētu uzskatīt par reprezentatīvo gadu, un Komisijas izvēle izrietot no kļūdainas 9. panta 4. punkta piemērošanas.

- 64 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka Vispārējā tiesa, nosprieždama, ka Komisijai nebija saistošs attiecīgais laikposms, lai noteiktu visnesenāko reprezentatīvo gadu nolūkā noteikt attiecīgo peļņas normu, neesot ievērojusi tiesiskās palāvības aizsardzības principu.
- 65 Turklāt, 2008. gada izvēle, lai noteiktu šo peļņas normu, finansiālās krīzes dēļ neesot saderīga ar sprieduma *NLMK/Komisija* (T-752/16) 151. un 152. punktā un sprieduma *Severstal/Komisija* (T-753/16) 185. un 186. punktā ietverto vērtējumu. Vispārējā tiesa šajos punktos esot atteikusies atbildēt uz apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentiem par šīs krīzes ņemšanu vērā, izvērtējot Savienības ražošanas nozares izmaksas, lai novērtētu Savienības ražošanas nozarei nodarīto kaitējumu. Vispārējā tiesa esot patvaļīgi apstiprinājusi Komisijas pieeju, saskaņā ar kuru minētā krīze esot jāņem vērā, lai noteiktu Savienības ražošanas nozares mērķa peļņas normu nolūkā piemērot pamatregulas 9. panta 4. punktu, bet nevis lai izvērtētu kaitējumu. Tomēr šī peļņas norma neatbilst tai peļņas normai, kāda būtu vēlama, lai nodrošinātu Savienības ražošanas nozares izdzīvošanu un/vai atbilstošu atlidzību par kapitālu pēc tāda ārējā notikuma kā finanšu krīze.
- 66 Apelācijas sūdzības iesniedzējas galvenokārt apgalvo, ka finanšu krīze var būt apstāklis, kas jāņem vērā kaitējuma aprēķinā, tādējādi imports no attiecīgajām valstīm nevarētu būt vienīgais atbilstošais faktors, kas ir Savienības ražošanas nozarei radītā kaitējuma pamatā. Neatbildot uz šiem argumentiem, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā un neesot izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu.
- 67 Pakārtoti tās apgalvo – ja finanšu krīze nav atbilstošs faktors, kas jāņem vērā, lai izvērtētu cēloņsakarību starp šo kaitējumu un minēto importu, Vispārējai tiesai esot bijis jākonstatē, ka Komisija 2008. gadu nevarēja izvēlēties kā reprezentatīvo gadu, lai aprēķinātu Savienības ražošanas nozares peļņas normu.
- 68 Komisija uzskata, ka abu apelācijas sūdzību iesniedzēju otrais pamats ir neefektīvs, ciktāl tas attiecas uz sprieduma *NLMK/Komisija* (T-752/16) 151. un 152. punktu un sprieduma *Severstal/Komisija* (T-753/16) 185. un 186. punktu, un pārējā daļā nepamatots.

Tiesas vērtējums

- 69 Apelācijas sūdzības iesniedzējas ar otro pamatu būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa, pirmkārt, esot pieļāvusi tiesību kļūdas, interpretējot un piemērojot pamatregulas 9. panta 4. punktu, un, otrkārt, neesot ievērojusi tiesiskās palāvības aizsardzības principu, kā arī pienākumu norādīt pamatojumu, jo tā ir atzinusi 2008. gadu – nevis gadu, kas ietilpst attiecīgajā laikposmā, – par visnesenāko reprezentatīvo gadu, lai noteiktu Savienības ražošanas nozares mērķa peļņas normu.
- 70 Pirmām kārtām, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru apelācijas tiesvedības kontekstā Tiesas kompetencē principā ir izvērtēt tikai to, kāds juridisks risinājums tika sniegts tiesās, kuras izskata lietu pēc būtības, apspriestajiem pamatiem (spriedums, 2017. gada 12. septembris, *Anagnostakis/Komisija*, C-589/15 P, EU:C:2017:663, 55. punkts un tajā minētā judikatūra). Apelācijas sūdzības iesniedzēju arguments, ka, izvēloties 2008. gadu kā visnesenāko reprezentatīvo gadu, lai noteiktu Savienības ražošanas nozares mērķa peļņas normu, nav ievērots tiesiskās palāvības aizsardzības princips, pirmo reizi tika izvirzīts apelācijas tiesvedībā. Tādēļ šis arguments nav pieņemams.

- 71 Otrām kārtām, par neefektīviem ir jāatzīst apelācijas sūdzības iesniedzēju argumenti, kas attiecas uz Vispārējās tiesas atteikumu, izvērtējot Savienības ražošanas nozarei radīto kaitējumu, ņemt vērā finanšu krīzes ietekmi un cēloņsakarību starp minēto kaitējumu un attiecīgo importu, kā izriet no sprieduma *NLMK/Komisija* (T-752/16) 151. un 152. punkta un sprieduma *Severstal/Komisija* (T-753/16) 185. un 186. punkta. Vispārējā tiesa šo kaitējumu un cēloņsakarību ir izvērtējusi, izskatot trešo un ceturto pamatu, ko *NLMK* bija izvirzījusi lietā, kurā pasludināts spriedums *NLMK/Komisija* (T-752/16), un ceturto un piekto pamatu, ko *Severstal* izvirzījusi lietā, kurā pasludināts spriedums *Severstal/Komisija* (T-753/16). Taču Vispārējās tiesas veiktā minēto pamatu izskatīšana nav šo apelācijas sūdzību priekšmets. Tāpēc apelācijas sūdzības iesniedzēju argumenti, kas vērsti pret pārsūdzēto spriedumu minētajiem punktiem, neatkarīgi no to pamatotības, nekādā ziņā nevarētu izraisīt šo spriedumu atcelšanu. Tādu pašu iemeslu dēļ apelācijas sūdzības iesniedzēju iebildumi par to, ka Vispārējā tiesa nav pamatojusi, kāpēc tā ir noraidījusi to argumentus par finanšu krīzes ietekmi uz minētā kaitējuma un cēloņsakarības vērtējumu, arī ir jānoraida kā neefektīvi.
- 72 Trešām kārtām, attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju apgalvojumiem, ka Vispārējā tiesa, interpretējot un piemērojot pamatregulas 9. panta 4. punktu, esot pieļāvusi tiesību kļūdas, ir jāatgādina, ka šīs tiesību normas pēdējā teikumā ir minēts “mazākā maksājuma noteikums”, atbilstoši kuram antidempinga maksājuma summa nepārsniedz konstatēto dempinga starpību, ja ar to pietiek, lai novērstu kaitējumu Savienības ražošanas nozarei.
- 73 Kā ģenerāladvokāts norādījis secinājumā 52. punktā, šī noteikuma mērķis ir novērst, ka antidempinga maksājums pārsniedz to, kas nepieciešams, lai novērstu kaitējumu, kas šai ražošanas nozarei nodarīts ar importu par dempinga cenām. Šāds noteikums ir pamatots, ņemot vērā antidempinga maksājumu raksturu un mērķi, kas nav nedz sodi, nedz kompensācijas pasākumi, kuri vērsti uz to, lai novērstu nodarītos zaudējumus, bet gan aizstāvības pasākumi pret negodīgu konkurenci, kas izriet no importa par dempinga cenām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2000. gada 3. oktobris, *Industrie des poudres sphériques/Padome*, C-458/98 P, EU:C:2000:531, 91. punkts). Šo maksājumu mērķis ir tikai novērst importu par dempinga cenām vai padarīt to ekonomiski nepievilcīgu un tādējādi novērst šī dempinga radīto iekšzemes tirgus nelīdzsvarotību.
- 74 No strīdīgās regulas 175. apsvēruma un 1. panta izriet, ka Komisija minēto noteikumu ir piemērojusi, lai *Severstal* veiktā aplūkotā ražojuma importa galīgā antidempinga maksājumam noteiktu 34 % likmi un *NLMK* veiktā aplūkotā ražojuma importam – 36,1 % likmi. Lai aprēķinātu minētās likmes, Komisija ir izmantojusi tā saukto “mērķa cenas samazinājuma” metodi. Atbilstoši šai metodei kaitējuma starpību aprēķina, salīdzinot cenu importam par dempinga cenām ar Savienības ražošanas nozares mērķa pārdošanas cenu. Pēdējā minētā cena atbilst cenai, kādu Savienības ražošanas nozare varētu saprātīgi prasīt Savienības tirgū, ja nebūtu šāda importa. Lai šādu hipotētisku cenu noteiktu, Savienības ražošanas nozares ražošanas izmaksām tiek pievienota mērķa peļņa. Minētā mērķa peļņa atbilst peļņas normai, kādu Savienības ražošanas nozare varētu saprātīgi prasīt normālos tirgus apstākļos.
- 75 Komisija, piemērojot minēto metodi, ir ņēmusi vērā 2008. gadā piemēroto Savienības ražošanas nozares peļņas normu. Komisijas ieskatā minētais gads šajā lietā bija visnesenākais reprezentatīvais gads, lai noteiktu Savienības ražošanas nozares mērķa peļņu, jo no tās veiktās izmeklēšanas izrietēja, ka, pirmkārt, visā attiecīgajā laikposmā bija būtiski importa apjomi par zemām cenām, kas atstāja negatīvas sekas uz Savienības ražošanas nozares rentabilitāti, un, otrkārt, ka 2009. un 2010. gadu nevarēja uzskatīt par tādiem, kuri atspoguļotu normālus

konkurences apstākļus, ņemot vērā finanšu krīzi (šajā nozīmē skat. strīdīgās regulas 154.–157. punktu). Vispārējā tiesa sprieduma *NLMK/Komisija* (T-752/16) 217.–223. punktā un sprieduma *Severstal/Komisija* (T-753/16) 251.–257. punktā apstiprināja šādu Komisijas pieeju.

- 76 Ņemot vērā apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentus, vispirms ir jānorāda, ka, tā kā nebija pamatregulā paredzētās metodes, lai aprēķinātu mazākā maksājuma noteikumā minēto kaitējuma starpību, Komisijai ir bijusi plaša rīcības brīvība šādas aprēķina metodes izvēlē. Taču Komisijai ir pienākums īstenot šādu rīcības brīvību, ievērojot Savienības tiesību sistēmā nostiprinātās garantijas attiecībā uz administratīvajiem procesiem un nodrošināt, ka tās izvēle noved pie prognozējamām rezultātiem.
- 77 Izvēloties metodi, kas balstīta uz mērķa cenām, Komisija šajā lietā nav pārsniegusi minēto rīcības brīvību. Kā Vispārējā tiesa pamatoti norādījusi sprieduma *NLMK/Komisija* (T-752/16) 214. punktā un sprieduma *Severstal/Komisija* (T-753/16) 248. punktā, mērķa cenas izmantošana Savienības ražošanas nozares reālās pārdošanas cenas vietā, lai noteiktu kaitējuma starpību, ļauj ņemt vērā lejupvērstu spiedienu, ko imports par dempinga cenām rada Savienības ražošanas nozares pārdošanas cenām. Šāda spiediena ņemšana vērā sekmē ar šo metodi iegūto rezultātu prognozējamību.
- 78 Turpinājumā, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini interpretējusi pamatregulas 9. panta 4. punktu, jo Komisija ir izvēlējusies gadu, kas neietilpst attiecīgajā laikposmā, kā visnesenāko reprezentatīvo gadu, lai noteiktu Savienības ražošanas nozares mērķa peļņu, ir jānorāda – kā Vispārējā tiesa būtībā nospriedusi sprieduma *NLMK/Komisija* (T-752/16) 218. punktā un sprieduma *Severstal/Komisija* (T-753/16) 252. punktā –, ka, tā kā nepastāv pamatregulā paredzētā metode mērķa peļņas normas noteikšanai, Komisijai ir arī rīcības brīvība, lai to noteiktu.
- 79 Turklāt ir jākonstatē, ka Savienības ražošanas nozares mērķa peļņas normas noteikšanas mērķis ir cik vien iespējams ticami atspoguļot peļņu, kādu šī nozare būtu guvusi parastos tirgus apstākļos, lai noteiktu piemērojamos antidempinga maksājumus atbilstoši šī sprieduma 73. punktā minētajam dempinga maksājuma raksturam un mērķim, nepārsniedzot to, kas nepieciešams, lai novērstu nelīdzsvarotību, ko Savienības tirgum radījis imports par dempinga cenām.
- 80 Tāpēc, kā ģenerāladvokāts būtībā norādījis secinājumā 55. punktā, visnesenākā reprezentatīvā gada dati, lai noteiktu mērķa peļņu, nav jāņem no attiecīgā laikposma, ja šie dati pienācīgi neatspoguļotu to, kas nepieciešams, lai laikposmā pēc izmeklēšanas atjaunotu godīgu konkurenci. Kā Vispārējā tiesa nospriedusi 1999. gada 28. oktobra spriedumā *EFMA/Padoma* (T-210/95, EU:T:1999:273, 60. punkts), uz kuru tā pamatoti atsaucās sprieduma *NLMK/Komisija* (T-752/16) 215. un 218. punktā, kā arī sprieduma *Severstal/Komisija* (T-753/16) 249. un 252. punktā, peļņas normai, kas izmantojama, aprēķinot mērķa cenu, ir jāatbilst peļņas normai, ar kuru Savienības ražošanas nozare pamatoti varētu rēķināties normālos konkurences apstākļos, ja nebūtu importa par dempinga cenām, jo šādas peļņas normas izvēle sekmē to, ka dempinga maksājuma piemērošana atjauno godīgu konkurenci laikposmā pēc izmeklēšanas.
- 81 Tāpēc Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, interpretējot pamatregulas 9. panta 4. punktā paredzēto mazākā maksājuma noteikumu tādējādi, ka ar to Komisijai – atbilstoši tā sauktajai “mērķa cenas samazinājuma” metodei – ir atļauts ņemt vērā gadu, kas neietilpst attiecīgajā laikposmā, kā visnesenāko references gadu, lai noteiktu Savienības ražošanas nozares mērķa

peļņu un nodrošinātu, ka [aprēķinātā] peļņa atbilst tai, ar kādu Savienības ražošanas nozare pamatoti varētu rēķināties normālos konkurences apstākļos, kādi būtu tad, ja nebūtu importa par dempinga cenām.

- 82 Turklāt, tā kā faktu novērtējumi, saskaņā ar kuriem, pirmkārt, visā attiecīgajā laikposmā bija būtiski importa no attiecīgajām zemēm apjomi par zemām cenām, otrkārt, pasaules ekonomiskā krīze no 2009. gada smagi skāra nozari un, treškārt, no 2005. līdz 2008. gadam bija raksturīga spēcīga konkurence, lai gan tajos nebija īpaši labvēlīgi tirgus apstākļi, nav apstrīdēti, Vispārējā tiesa sprieduma *NLMK/Komisija* (T-752/16) 219.–222. punktā un sprieduma *Severstal/Komisija* (T-753/16) 253.–256. punktā, pamatojoties uz šiem vērtējumiem, varēja kvalificēt 2008. gadu kā visnesenāko reprezentatīvo gadu, nepieļaujot tiesību kļūdu pamatregulas 9. panta 4. punkta piemērošanā.
- 83 Visbeidzot, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā neesot pienācīgi pamatojusi pārsūdzētos spriedumus attiecībā uz iemesliem, kādēļ tā ir noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzēju iebildumus par pamatregulas 9. panta 4. punkta kļūdainu interpretāciju vai piemērošanu, ir jāatgādina – kā atspoguļots šī sprieduma 40. punktā –, ka pienākums norādīt pamatojumu prasa, lai attiecīgajā spriedumā skaidri un nepārprotami būtu norādīta Vispārējās tiesas argumentācija, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt pieņemtā lēmuma pamatojumu un Tiesa veikt savu pārbaudi. Sprieduma *NLMK/Komisija* (T-752/16) 217.–223. punktā un sprieduma *Severstal/Komisija* (T-753/16) 251.–257. punktā ir pietiekami atspoguļoti iemesli, kādēļ Vispārējā tiesa ir noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzēju iebildumus par Komisijas izvēli attiecībā uz visnesenāko reprezentatīvo gadu, lai noteiktu mērķa peļņu atbilstoši pamatregulas 9. panta 4. punktam.
- 84 Visu iepriekš minēto iemeslu dēļ abu apelācijas sūdzību iesniedzēju otrais pamats ir jānoraida.

Par abu apelācijas sūdzību iesniedzēju trešo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 85 Apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, apstiprinot strīdīgajā regulā pausto Komisijas pieeju, saskaņā ar kuru pamatregulas 2. panta 9. punktu varēja piemērot pēc analogijas, lai, novērtējot Savienības ražošanas nozarei radīto kaitējumu, noteiktu ar ražotājiem eksportētājiem saistīto tirgotāju eksporta cenu. Šajā ziņā *Severstal* norāda uz Vispārējās tiesas veikto vērtējumu sprieduma *Severstal/Komisija* (T-753/16) 260.–272. punktā un sprieduma *NLMK/Komisija* (T-752/16) 226.–239. punktā.
- 86 Apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka eksporta cena, kas jāņem vērā, lai novērtētu ar ražotāju eksportētāju saistīto sabiedrību cenu samazinājumu, ir *CIF* eksporta cena (izmaksas, apdrošināšana un vedmaksa), kādu faktiski iekasē pie Savienības robežas no pirmā neatkarīgā klienta, un šī cena, pēc analogijas piemērojot pamatregulas 2. panta 9. punktu, netiek pielāgota, ņemot vērā pārdošanas, vispārējās un administratīvās izmaksas (PVA izmaksas), kā arī saprātīgu peļņu. Faktiski šī cena atspoguļotu cenu konkurenci starp attiecīgajiem importētājiem un līdzīgu Savienības ražošanas nozares produktu. Turpretī šādas pielāgošanas rezultātā tiktu radīta mākslīga kaitējuma starpība un tas nozīmētu salīdzināšanu starp importa cenām un Savienības cenām, kas nav tādā pašā tirdzniecības līmenī.

- 87 Apelācijas sūdzības iesniedzējas sava argumenta pamatojumam atsaucas uz Vispārējās tiesas 2011. gada 30. novembra spriedumu *Transnational Company “Kazchrome” un ENRC Marketing /Padome un Komisija* (T-107/08, EU:T:2011:704), 2019. gada 10. aprīļa spriedumu *Jindal Saw un Jindal Saw Italia/Komisija* (T-301/16, EU:T:2019:234) un 2020. gada 2. aprīļa spriedumu *Hansol Paper/Komisija* (T-383/17, nav publicēts, EU:T:2020:139), kā arī uz ģenerāladvokāta P. Pikamēes [P. Pikamäe] secinājumiem lietā *Komisija/Hansol Paper* (C-260/20 P, EU:C:2022:13).
- 88 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa neesot izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, jo tā neesot ņēmusi vērā 2020. gada 2. aprīļa spriedumu *Hansol Paper /Komisija* (T-383/17, nav publicēts, EU:T:2020:139), uz kuru apelācijas sūdzības iesniedzējas atsaucās tajā izskatāmajā tiesvedībā.
- 89 Komisija uzskata, ka abu apelācijas sūdzību iesniedzēju trešais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Tiesas vērtējums

- 90 Pirmām kārtām, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, atbalstot to, ka Komisija pēc analogijas ir piemērojusi pamatregulas 2. panta 9. punktu, lai – novērtējot Savienības ražošanas nozarei nodarīto kaitējumu – noteiktu ar ražotājiem eksportētājiem saistīto tirgotāju cenu, ir jānorāda, ka Tiesa 2022. gada 12. maija spriedumā *Komisija/Hansol Paper* (C-260/20 P, EU:C:2022:370) ir nospriedusi, ka šāda piemērošana pēc analogijas nav tiesību kļūda.
- 91 Tiesa ir atzinusi – tā kā cenu samazinājuma pastāvēšanas pārbaude ir ekonomiski sarežģīts jautājums, attiecībā uz kuru pamatregulā nav paredzēta nekāda īpaša metode, Komisijai šajā ziņā ir plaša rīcības brīvība, tādējādi pēc analogijas var piemērot pamatregulas 2. panta 9. punktā minētās cenu noteikšanas metodi, lai pārbaudītu cenu samazinājumu, ar nosacījumu, ka šī metode atbilst pamatregulā paredzētajam tiesiskajam regulējumam un nerada acīmredzami kļūdainu rezultātu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 12. maijs, *Komisija/Hansol Paper*, C-260/20 P, EU:C:2022:370, 99. punkts).
- 92 Līdz ar to Vispārējā tiesa, nepieļaujot tiesību kļūdu, sprieduma *NLMK/Komisija* (T-752/16) 233. un 234. punktā un sprieduma *Severstal/Komisija* (T-753/16) 266. un 267. punktā ir nospriedusi, ka Komisija plašās rīcības brīvības ietvaros varēja uzskatīt, ka, lai aprēķinātu mērķa cenas samazinājumu, eksporta cena bija jānosaka atbilstoši pamatregulas 2. panta 9. punktam, ja tirdzniecība notika ar saistīto importētāju starpniecību, jo Komisija bija pamatoti ņēmusi vērā, ka, pirmkārt, minētā tiesību norma bija vienīgā šīs regulas tiesību norma, kas var sniegt norādes, lai aprēķinātu ticamu eksporta cenu, ja eksporta pārdošana notika ar saistīto importētāju starpniecību, un otrkārt, ka minētajā tiesību normā bija atspoguļots princips, saskaņā ar kuru nav uzticama tāda transfertcena, kura var tikt piemērota gan nosakot kaitējuma starpību, gan aprēķinot dempinga starpību.
- 93 Turklāt Tiesa ir precizējusi, ka no pamatregulas 1. panta 1. punkta interpretācijas kopsakarā ar 3. panta 2. punktu izriet, ka kaitējums ir jānovērtē tad, kad ražojums par dempinga cenām tiek laists “brīvā apgrozībā Savienībā”, tādējādi cenu samazinājuma aprēķins principā ir jāveic importa par dempinga cenām līmenī. Tiesa no tā ir secinājusi, ka, lai nodrošinātu objektīvu cenu salīdzinājumu attiecīgā ražojuma pirmās laišanas brīvā apgrozībā Savienībā līmenī, Komisija varēja aprēķināt CIF cenu “līdz Savienības robežai”, atskaitot PVA izmaksas un peļņas normu no attiecīgā ražojuma tālākpārdošanas cenas neatkarīgiem klientiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 12. maijs, *Komisija/Hansol Paper*, C-260/20 P, EU:C:2022:370, 102. un 105. punkts).

- 94 Tāpēc Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu sprieduma NLMK/Komisija (T-752/16) 236. un 237. punktā, kā arī sprieduma *Severstal*/Komisija (T-753/16) 269. un 270. punktā, atzīstot, pirmkārt, ka šajā lietā mazākā maksājuma likmes pietiekamā rakstura vērtējumu, lai novērstu importa radīto kaitējumu, var pamatot ar balstīt uz eksporta cenu “pie Savienības robežas”, kura tiek uzskatīta par tādu, kas ir salīdzināmā līmenī ar Savienības “rūpnīcas” cenu, proti, Savienības ražošanas nozares mērķa cenu pirmajam neatkarīgajam klientam, no kuras atskaitītas dažādas izmaksas, kas radušās kopš izvešanas no rūpnīcas, proti, transporta vai apdrošināšanas izmaksas, lai nonāktu pie tāda attiecīgā produkta cenas līmeņa, kāda tā ir izlaižot no rūpnīcas, un otrkārt, tas, ka šajā lietā kā atsaucis punkts, lai aprēķinātu kaitējuma starpību, drīzāk tiek izmantots tirdzniecības posms “pie Savienības robežas”, nevis pārdošanas pirmajam neatkarīgajam pircējam posms, var tikt pamatots gan ar pamatregulas 1. panta 1. punktu, gan šīs regulas 3. panta 3. punktu.
- 95 Iepriekš minētos apsvērumus nevar apšaubīt ar apelācijas sūdzības iesniedzēju atbildi uz jautājumu, ko Tiesa uzdeva procesa organizatorisko pasākumu ietvaros par sekām, kādas būtu jāizdara no 2022. gada 12. maija sprieduma Komisija/*Hansol Paper* (C-260/20 P, EU:C:2022:370), lai izvērtētu to trešos pamatus.
- 96 Apelācijas sūdzības iesniedzējas šajā atbildē būtībā norāda, ka fakti, kas ir pamatā strīdiem šajās apvienotajās lietās, atšķiras no faktiem, kādi bija pamatā attiecīgajam strīdam lietā, kurā taisīts minētais spriedums, un tas pamatojot to, ka minētajā spriedumā rastais risinājums šajā lietā nav piemērojams. It īpaši Komisija esot kļūdaini uzskatījusi, ka ar apelācijas sūdzības iesniedzējām saistītie tirgotāji rīkojās kā importētāji, tāpēc Vispārējā tiesa esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, pēc analogijas apstiprinot pamatregulas 2. panta 9. punkta piemērošanu šajā lietā. Taču ar šādu argumentu tiek apšaubīts Vispārējās tiesas veiktais faktiskais vērtējums. Kā izriet no šī sprieduma 44. un 46. punkta, uz šādu vērtējumu neattiecas Tiesas pārbaude apelācijas tiesvedībā, izņemot gadījumā, ja ir notikusi pierādījumu sagrozīšana. Tā kā nav apgalvots, ka būtu sagrozīti pierādījumi, šis arguments ir jānoraida kā nepieņemams.
- 97 Otrām kārtām, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, jo tā neesot ņēmusi vērā 2020. gada 2. aprīļa spriedumā *Hansol Paper*/Komisija (T-383/17, nav publicēts, EU:T:2020:139) veikto vērtējumu, ir jāatgādina, ka Tiesa jau vairākkārt ir nospriedusi, ka Vispārējās tiesas pienākums pamatot savus nolēmumus nevar tikt interpretēts tādējādi, ka tai ir detalizēti jāatbild uz katru prasītāja izvirzīto argumentu (spriedums, 2010. gada 15. aprīlis, *Gualtieri*/Komisija, C-485/08 P, EU:C:2010:188, 41. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt šādu vērtējumu neapšaubā apstāklis, ka Vispārējā tiesa pati ir izjautājusi lietas dalībniekus par sprieduma 2020. gada 2. aprīļa *Hansol Paper*/Komisija (T-383/17, nav publicēts, EU:T:2020:139) iespējamo ietekmi. Tāpēc ir jānoraida arī apelācijas sūdzības iesniedzēju iebildums par pamatojuma neesamību.
- 98 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jānoraida arī trešais pamats un tāvad apelācijas sūdzības pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 99 Atbilstoši Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši šī reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz minētā reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

- 100 Tā kā šajā lietā Komisija prasa piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā spriedums ir nelabvēlīgs apelācijas sūdzības iesniedzējām, tām ir jāpiespiež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus to attiecīgajās apelācijas tiesvedībās.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (septītā palāta) nospriež:

- 1) Apelācijas sūdzības noraidīt.**
- 2) *PAO Severstal* atlīdzina tiesāšanās izdevumus lietā C-747/21 P.**
- 3) *Novolipetsk Steel PJSC (NLMK)* atlīdzina tiesāšanās izdevumus lietā C-748/21 P.**

[Paraksti]